

The background of the entire page is a light blue color. In the foreground, three white ceramic mugs are stacked on top of each other. The top mug is partially obscured by the text. The middle mug is the most prominent, showing its handle and rim. The bottom mug is also partially visible. The text is overlaid on the top mug and the blue background.

Oh neid
NAISI

VAHEL ON INIMENE,
KEDA VAEVALT
TUNNED,
TÄIUSLIK
USALDUSALUNE

Emily Liebert

Emily Liebert
Some Women
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on ilukirjandusteos. Kõik nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on välja mõeldud või on neid kasutatud ilukirjanduslikul viisil. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Copyright © Emily Liebert, 2016
All rights reserved including the right of reproduction in whole or
in part in any form.

This edition published by arrangement with New American
Library, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC.

© 2017 Kirjastus ERSEN

B07331317
ISBN 978-9949-82-106-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Minu vanaisale.

Minu viies raamat ilmus 5. aprillil, mis oleks olnud sinu üheksakümne üheksas sünnipäev. Sa jääd alati minu südamesse.

Tänuavaldused

Minu rokkstaarist kirjandusagendile Alyssa Reubenile – tänan sind lõputu toetuse (ja teraapia) eest. Kuhjaga tänu minu toimetajale Kerry Donovanile, kes on aidanud mind vähem kui kolme aastaga läbi nelja raamatu (taevas hoia!). Kathleen Zrelak ja Diana Franco, tänan teid teie väsimatu reklaamitöö eest.

Minu vanemad Tom ja Kyle Einhorn on mulle alati kinnitanud, kui uhked nad minu üle on, mis on suur kingitus. Täna ka oma venda Zack Einhorni ja vanaema Ailene Rickelit, et nad on olnud alati olemas. Samuti oma mehepoolseid sugulasi Peter B. Liebertit, Mary Ann Liebertit ja Peter S. Liebertit.

Täna Pure Barre Westporti daame, kes hoiavad mul vähemalt viiskümmend viis minutit päevas aru peas!

Melody Drake, olen õnnelik, et oled olnud kakskümmend aastat mu parim sõber. Sa oled minu esifänn ja kõige ehedam kriitik!

Südamlik tänu kõigile minu žanri vaimustavatele kirjani-kele, kes on toetanud mind ja üksteist.

Emily Liebert

Ja mu sõpradele, vanadele ja uutele – olen nii õnnelik, et te mul olemas olete, Kerry Kennedy, Sara Haines, Shari Arnold, David Goffin, Devin Alexander, Jane Green, Tamra Judge, Zoe Schaeffer, Hyleri Katzenberg, Monica Lynn, Robin Homonoff, Emily Homonoff, Debbie Mogelof, Marni Lane, Allison Walmark, Jamie Camche, Danielle Dobin, Emily Rosnick, Amy Kallesten, Jen Scott, Karen Sutton, Jordana Eisenstein Gringer, Amy Falkenstein, Amy Lopatin, Heather Gody, Anne Epstein, Anne Greenberg, Heather Bauer, Jen Goldberg, Jenn Falik ja Julie Levitt.

Minu kolmele poisile: abikaasa Lewisele ning meie poegadele Jaxile ja Hugole. Lewis, ma ei oleks ilma sinuta midagi suutnud. Jax ja Hugo, ma armastan teid kuuni ja tagasi.

Üks

See päev algas nagu iga teine pühapäev, nii nagu Annabeli meelest algas enamik pühapäevi, isegi need, mis tõid lõpuks kataklüsmilisi uudiseid. Ta avas ühe silma, siis teise ja tõusis istuli. Ning tundis otsemaid pettumust, et laiskuse, soovi asemel tõmmata end kerra ja uuesti uinuda oli juba pakiline vajadus alustada majapidamistöodega, mis talle näkku vahtisid.

Henry lamas tema kõrval selili, käed risti rinnal, üks käsi teisel, õhk kopse täitmas ja siis turtsuva karburaatori raginal väljumas. Ninavaheseina kõverdumine, väitis mees. Pigem kolmkümmend lisanaela. Annabel vaatas vaikides, kuidas mehe nina tõmbles ja huuled värisesid. Henry haugatas välja rögisevat kõha ja keeras külili, näoga naise poole, ta raske käsi maandus padjal, kus vaid mõne hetke eest oli olnud Annabeli pea.

Henryga ühes voodis magamisest oli saanud võistlussport – igatüks iseenda eest. Kõik taandus sellele, kes suudab strateegiliselt hoida enda käes suuremat tükki ühisvarast, kaitstes

samal ajal enda oma. Ja kandes kogu aeg hoolt, et mitte loovutada ainsatki lisatolli linast või tekist. Kui palju kordi oli Annabel keset ööd ärganud, lõdisedes konditsioneeride jäiste ilide käes – sest Henry nõudis kliimaseadme kasutamist kolmsada kuuskümmend viis päeva aastas –, ning oli sunnitud võitlema tagasi teki kaitsva soojuse, mille abikaasa oli unetundidel monopoliseerinud? Liiga palju, et kokku lugeda.

Annabel mõtles hajameelselt, kui kaua Henry niimoodi laseks, kui ta laseks mehel seda teha. Kui ta ei hüppaks voodist välja olümpiamängude teivashüppaja otsustavusega heidelda majapidamise tõhususes kuldmedali eest. Alati oli nii palju teha. Näiliselt lõputud nimekirjad, millesse teha linnukesi igaveses ponnistuses jõuda viimaks punkti, kus saaks end lõdvaks lasta.

Sel hommikul tuhmistas Annabeli otsustavust viieaastaste kaksikute Harperi ja Hudsoni erandlik puudumine. Annabel oli pidanud poegade nimede pärast taluma lakkamatuid silmapööritusi ja halvustavaid peavangutusi. Henry ei olnud aru saanud, miks ei võiks lastele panna nimeks Ben ja Scott või Matt ja Jason. Ta oli nõustunud, küll tõrksalt, isegi Dylani ja Tayloriga, kuni kaks teist last sünnitusmajas – kaks tüdrukut – olid need uued sooneutraalsed nimed endale saanud. Lõpuks oli Annabel meest veennud, et kui poegade nimed on sama esitähga nagu isal, on see au, mida tuleks tõrjumise asemel rõõmuga vastu võtta. Ja palunud siis jumalat, et mees ei pakuks välja Harryt ja Harveyt või Hanki ja Howardit.

Annabel tatsas harjumatust vaikusest heitununa uniselt vannitoa poole. Tavaliselt oleks Harper selleks kellaajaks vähemalt tund aega ärkvel olnud. Ta oleks veel pooleldi magades nende tuppä koperdanud, ema ja isa vahele roninud

ning end Annabeli kaissu kerinud. „Kaissu,“ oleks ta peaaegu kuuldamatult pomisenud ning Annabel oleks surunud poja enda vastu ja katnud ta priske roosa põse pehmete suudlustega. Süütu nauding selle puhtaimal kujul.

Umbes kolmkümmend minutit hiljem oleks kohale tormanud Hudson, hüpates oma kolmekümne kaheksa naelaga kõigile teistele otsa ning kutsudes esile oma venna nõrдинud kiljed, isa protestitorina ja poisi enda üleannetu naeru.

Harper ja Hudson. Ingel ja saatan. Nii erinevad, kui kaks last üldse olla saavad, eriti ühemunarakukaksikud, kuigi Annabeli meelest nad sarnased ei olnud. Harper oli Annabeli „armasta, ära kakle“-poeg. Tema tundlik mõtleja. Poiss, kes oli nelja-aastasena meenutanud Henryle, et too Annabelile emadepäevaks lilli ostaks. Mitte sellepärast, et oodanuks tasu või isegi seljalepatsutust, vaid sellepärast, et ta tahtis kindel olla, et ema on õnnelik. Ta tahtis kanda hoolt, et Annabeli igapäevane vaev, kõik need arvutud lõimed nende elu keerulise kanga kudumiseks ei jääks tähelepanuta. Hudson seevastu oli vaikne manipulaator. Laps, kellel sa olid peos, enne kui sellest arugi said. Laps, kes kasutas ära iga su nõrkust, jättes samal ajal mulje, et osutab sulle teene. Hudsonit tunda tähendas Hudsoni heaks töötada, oli see siis vabatahtlik või mitte.

Siiski oli praegu, kui poisid olid Annabeli vanemate juures, kuhu nad olid jäänud ööseks, et Annabel ja Henry saaksid käia Henry assistendi Liberty pulmas – *ja Henry meelest on Harper ja Hudson veidrad nimed!* –, raske neist ja nende kuratlikust käitumisest mitte puudust tunda. See oli laste juures naljakas. Kui nad on sinu juures, soovid rahu ja vaikust. Ühtain-satki hetke iseenda jaoks. Tunnud meeleheitlikku vajadust enama kui kolme minuti järele, ilma et läbi maja kaiguks kisa:

„Eeemme!“ Vajadust käia tualetis või – kui õnn on tõeliselt sinu poolel – segamatult duši all. Ent kui neid ei olnud, ükskõik kui harva seda ka ei juhtunud, tundus, nagu oleks keegi su jäseme amputeerinud ja jätnud selle asemele lahtise valutava haava. Ja sa igatsesid neid nagu külma õlut kõrvetaval suvepäeval.

Annabel pesi hambaid ja viskas näole leiget vett, tupsutas näo kuivaks ja masseeris silmade ümber paksu valget kreemi. Vähendab pundumist, seisis sildil – lubadus, millele Annabel lootis. Lõppude lõpuks ei taha keegi näha välja, nagu kissitaks poole päevani silmi. Ta võttis duši kõrvalt nagist hommikumantli, torkas käed varrukatesse, mässis mantli keha ümber ja tõmbas piha kohalt vööga kokku. Piha kohalt, mis ei olnud enam nii kokkutõmmatav nagu vanasti. Kui Annabel oli üritanud Liberty suurpäevaks oma armsaima musta kleidi lukku kinni tõmmata, oli teda tabanud nukker arusaam, et kõik katsed laste-eelset figuuri tagasi saada olid jäänud marru ajavalt viljatuks. Ta oli tantsinud. Ta oli end jõnksutanud. Ta oli proovinud isegi vaseliini – soovitus, mida oli hambaarsti juures ühest naisteajakirjast lugenud. Kuni viimaks oli tõmmanud eile selga üsna koleda sinise rasedakleidi, lootes, et keegi ei pane tähele, et see on rasedakleit. Paraku oli Gary Blanki naine – kes oligi tegelikult lapseootel – kandnud rabavalt samasugust kleiti, ainult veidi heledamat tooni. Veelgi masendavam oli, et see istus talle hoopis paremini kui Annabelile.

Mõni minut hiljem oli Annabel all köögis, pani lastele järgmiseks päevaks koolikotte valmis, valmistas neile lõunasööki, täitis nõudepesumasina ja pani selle tööle, voltis korvitäie puhast pesu kokku, tellis internetist nädala toidukaubad ja

tühjendas prügikastid – mida oli palunud Henryl enne magaminekut teha. Muidugi ei olnud säärast õnne loota.

Kui kell sai üheksa, jõudis unine abikaasa viimaks allkorrusele, hõõrus rusikatega silmi ja sirutas käed pea kohale, enne kui lasi kuuldavale vaevatud oige. Tundus, et kogu see puhkamine oli tõeliselt kurnav.

„Vaat, kes see on!“ Henry oli vaevalt ellu ärrganud ja juba tahtis Annabel, et mees kaasa lööks. „Kas sa voodi tegid ära?“ Tõesti, tuleb asja juurde asuda.

„Ei,“ hüüdis mees elutoast, kust Annabel leidis ta diivanil lösutamas, teleripult juba peos.

„Kas sa tõesti vajad pärast kaheksatunnist und puhkust?“ *Käed puusa. Halloo? Kas sa näed seda? Käed. Puusas.* Mehed võivad olla väsitavalt tähelepanematud.

„Praegu käib võistlus.“

„Mis võistlus?“

„NASCAR. Ole rahulik, see kestab veel ainult kolmveerand tundi.“

Seal see oligi. Seisund, mis väidetavalt hoidis tema piiritu õnne võtit: rahu. Ainult et kuidas ta oleks pidanud jalad üles tõstma ja lõdvestuma, kui suured pesuhunnikud ootasid? Rääkimata õhtusöögist – neile endale ja poistele. Sest jumal hoidku selle eest, kui selles majas sööksid kõik üht ja seda-sama. Tegelikult olnuks tähelepanuväärne, kui isegi kaks inimest söönuksid sama asja. Harper elatus üksnes maapähkli-võist ja moosist, puuviljadest ja *kastmeta* spagettidest, seevastu Hudson, kes oli maapähklivõist suhtes allergiline, eelistas igaks söögikoraks kana, õunu ja porgandeid. Igaks söögikoraks, hommikueine kaasa arvatud. Henry oli dieedil, mida ta oli pidanud seitsaati, kui Nixon oli Valges Majas, seetõttu vältis